

Sygn. akt I KK 36/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)
SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Kuras

sprawy **K. L. M.**

skazanej z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust.1 w zw. z art. 58 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k., w dniu 8 października 2020r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 marca 2019r., sygn. akt VIII Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt XV K (...),

uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. w części dotyczącej orzeczenia o karze pozbawienia wolności i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2018 roku, sygn. akt XV K (...), Sąd Rejonowy w B. , po rozpoznaniu m.in. sprawy K. L. M. uznał ją za winną popełnienia zarzucanego jej czynu ciągłego - polegającego na obrocie substancjami psychotropowymi w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust.1 w zb. z art.58 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał, zaś na mocy art. 56 ust.3 tej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych. Na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 49.290 (czterdziestu dziewięciu tysięcy dwustu dziewięćdziesięciu) złotych.

Orzeczenie to w części dotyczącej oskarżonej K. L. M. zostało zaskarżone na korzyść, przez jej obrońcę, który w złożonej apelacji sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzucił obrazę przepisów postępowania - art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu ustalenia, że oskarżona wprowadziła do obrotu środki odurzający w postaci konopi innych niż włókniste w ilości 5 porcji oraz zmianę kwalifikacji prawnej czynu i przyjęcie, że dopuściła się ona występku z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 k.k. i wymierzenie jej za ten czyn kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 27 marca 2019 roku, sygn. akt VIII K (...), w odniesieniu do oskarżonej K. L. M., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnił

podstawę skazania o art. 4 § 1 k.k. oraz złagodził karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec niej do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 27 marca 2019r., sygn. akt VIII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok m.in. w ten sposób, że w stosunku do K. L. M. złagodził karę pozbawienia wolności do 2 lat.

Kasację od tego wyroku na niekorzyść skazanej, w części zmieniającej wyrok Sądu I instancji, w zakresie orzeczenia o karze, wywiódł Prokurator Generalny zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego - art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (j.t. Dz. U. z 2019 roku, poz. 852), polegające na orzeczeniu wobec oskarżonej K. L. M. - za czyn z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. kary dwóch lat pozbawienia wolności, tj. w wysokości dolnej granicy zagrożenia, w sytuacji gdy - wobec przypisania jej popełnienia przestępstwa w warunkach art. 65 § 1 k.k. - obligatoryjnym było wymierzenie kary w wysokości powyższej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a więc powyżej 2 lat pozbawienia wolności”.

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w B. w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna.

W niniejszej sprawie Sąd II instancji dokonał zmiany wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze, łagodząc wymierzoną karę dwóch lat i 1 miesiąca do dwóch lat pozbawienia wolności. Bezspornym jest, że postąpienie Sądu Odwoławczego ingerujące w wymiar orzeczonej wobec K. L. M. w wyroku Sądu I instancji kary pozbawienia wolności poprzez jej

złagodzenie nie znajduje uzasadnienia w treści normy art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i rażąco narusza wynikającą z tych przepisów dolną granicę zagrożenia. Argumentacja autora kasacji przedstawiona w uzasadnieniu skargi jest trafna, nie wymaga zatem uzupełnienia. Sąd Okręgowy w B. dostrzegł zresztą swój błąd w tym zakresie na etapie sporządzania uzasadnienia przedmiotowego wyroku, oceniając swoje działanie w zakresie obniżenia kary orzeczonej wobec K. L. M. jako nieprawidłowe.

Rację ma skarżący, że zaistniałe uchybienie w oczywisty sposób wywarło wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem doprowadziło do orzeczenia kary pozbawienia wolności w wysokości niedopuszczalnej w obowiązującym stanie prawnym.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.